

Helkkilän Hellman-suvun
sukukokous Huittisissa 29.6.1974.
Sukutoimikunnan puheenjohtajan ter-
vehdyssanat:

Parahimmat sukulaiset,
Hellmanien heimoväki!

Oli aika kauan sitten
historian hämärässä,
viisitoistasataaluinen,
Kustaa Vaasan valtakausi,
kun taatoistamme tiedetyistä
varhaisimmat esi-isät
Suomeamme asuttivat,
arkistoihin tiedot jäivät.

Ensimmäinen tuntemamme
oli Suni Antinpoika,
joka Rauman Kulamaalla
Sunilan ol' isäntänä.

Sunista suku jatkui.
Monen polven esi-isät
isännöivät Sunilassa.
Sunilta tuon talon peri
ensin Mikko Suninpoika,
häältä Erkki Mikonpoika,
sitten Mikko Erkinpoika,
vihdoin Filip Mikonpoika
sekä tämän poika Erkki.

Näin meni kauan aikaa,
puolitoista vuosisataa.
Ajan ankeissa oloissa
elo oli vaikeata,
ponnistelu ankarata,
nälkävuodet koittelivat.
Kuusitoistasataluvun
loppuvuotten lähetessä
Sunila jäi autioksi,
kuten monet muutkin mannut.

Jonkin vuoden kuluttua
Erkki kera Britan
Unajaan tuli, uuteen taloon,
otti Helon omaksensa,

isännäksi siihen siirtyi.

Heiltä Matti talon peri,
Heloä hoiti vuorollansa,
sitten Heikki Matinpoika.
Tämän vanhin poika Henrik
tuumi toisin oloansa,
jätti talon veljellensä,
ryhtyi itse räätälikksi,
toimeen tuiki tarpeelliseen,
kirkonkirjoiss' nimi muuttui,
kirjattiin Hellmaniksi.

Seuraavassa sukupolvess'
tullaan tutumpihin nimiin.
Emanuel, Hellman hänkin,
nuoruutensa vuotten jälkeen
Kulamaalle asettui,
sieltä Virkun Liisan nai,
osti puolet Virkun maista,
kutsui talon Helkkiläksi.

Näille kantavanhemmille
suotiin sitten kolme poikaa,
kolme oli tyttärtäkin.
Nämä kukin tahollansa
elon tietään taivalsivat:
Liisa lähti Vermuntilaan,
Tiirikalle, Pihalaankin,
Amalia Ylitalohon
Pyhärannan Kaunissaareen,
Kustaa hoiti Helkkilätä,
isännöyttä talossansa,
Samuli soitti, sävelsi,
kirkonmiesnä Tampereella,
Juho oli opettaja
Perniössä, runoilikin,
Eeva Kestiläksi muuttui,
Kulamaall' ol' torpparina.
Näist' on suku jatkunut,
suvun haarat hahmottuneet,

Emanuelista on jo tultu
kuudentehen polveen asti,
suku on laajaksi levinnyt.

Työ, min esi-isät teki,
esiäidit ahersivat,
tätä maata rakentaen,
Luojahansa luottaen,
Luojan tahtoon tyytyen,
koitui meidän hyväksemme,
jälkipolvein parahaksi.
Menneet polvet ansaitsevat
arvonannon, kiitoksemme.

Isiemme ikiturva,
Korkein taatto taivahassa,
ohjatkohon olojamme,
suokoon suojan suvullemme,
kansallemme kallihille,
tulevina aikoinakin.

Suvun piirin suuretessa
tuskin enää kovin moni,
nuoremmista varsinkana,
tiesi esivanhempiaan,
saati suvun haarakkeita,
vaan tuo Ilma Orkamomme,
Hellmanien harras jäsen,
arkistojen kätköt kaivoi,
esi-isät ilmi saattoi,
selvitteli suuren suvun,
sukukirjan kirjoitteli,
matrikkelin meille laittoi.
Siit' on nyt helppo harrastella,
mennehiä tutkistella,
selvitellä nykysukua.

Sukukirjaa selatessa
tulee mieleen aatoksia:

Mitä mahtais' Suni sanoa,
mitä miettis' Antinpoika,
jos tuo oisi näkemässä,
tietämässä, toteamassa,

ett' on satain vuotten päästä
hänet arkistoista saatu
taatoistamme varhaisimmaks',
esi-isäin ensimmäiseks'.

Mitä mahtais' tuumaella
Emanuel ja Liisa,
kunnon kantavanhempamme,
jos nuo joutuis näkemähän
jälkeläisten ison joukon
viiden kuuden polven jälkeen,
aivan oudoissa oloissa,
aikana autoin, atomien,
saasteiden ja astronauttein,
joit' ei silloin aavisteltu,
ounasteltu ollenkana.

Parahimmat sukulaiset!

Laaja suku on koolle saatu
keskikesän kunniaksi,
yhteydenpitohon.

On oltu ennen Helsingissä,
tavattuna Raumallakin.

Viimeks' oltiin koolla tuolla
vanhan Rauman laitamalla,
suvun syntymäsijoilla,
lähellä esi-isäin maita,
esi-isäin kirkoss' käytiin,
katseltihin kalmistoa
missä eellispolvet uinuu,
ehdittihin Helkkiläänkin,
vierailtiin Vermuntilassa,
miellyttävät muistot jäivät.

Raumall' oltais aateltihin:
viiden vuoden jälkeen jälleen
tavataan jos Luoja suo.

Tuolloin Touko Lehtosemme,
Raita rouva rinnallansa,
virkkoi sanan, noin nimesi:
sopisihan suvun tulla,
kokoontua kerran meillä,
Huittisihin hakeutua.
Sanan virkkoi, noin nimesi,

siitä lähti itämähän.

Näinpähän nyt ollaan täällä
Kokemäen kaltahalla,
Satakunnan kumpareilla,
viljapeltoin vierustalla
Mattilassa mainiossa,
Lehtosten laajassa tuvassa,
Raidan, Toukon vierahina.

Paljon on saapunut sukua,
monen polven miestä, naista,
vanhempata, nuorempata,
harmaapäitä, lapsiakin,
parisatapäinen joukko.

Teille, isäntäväelle,
Raita, Touko Lehtoselle,
ynnä talon tyttärille,
aulihille auttajille,
tuomme, kaikki kaksisataa,
kaunihimmat kiitoksemme
kaiken puuhaamisestanne,
ystävällisyydestänne.

Onnea taloon toivotamme,
iloa ja pirteyttä.

Suku teitä tervehtivi.

Ilmari Helomaa.